

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' έννεώντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμικούς άχρετά.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήνας.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ τήν Ιερόμίδα — μόνον μία φορά θά βγειν,
κι' όταν έγω έξυπνάω — κι' έποτε μου καταδίναι,
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομαι,
και 'στών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — όπως νάζω κι' έντροπήν,
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **ότις φράγα είναι μόνο.**

γιά τά είναι όμοια μέρη — **έίκα φράγα και 'σού χιρό**
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — έννας συνδρομητής,
κι' όπως τόν παρή δέν δίδαι — θά τόν πάγ μαύρο φιδί.
Γράμματα και συνδρομαί — **άπ' εύθείας προς έμέ.**
Γιά τή σάρα και τή μάρα — **κάθε φύλλο μία δεκάρα.**

Του Νοεμβρίου έξι,
ό Λόρδος δέν θά πατήν.

'Ετό τεσσαράκοντα κι' έπτά και τετρακόσα 'θόάσαμε,
'ηπόθισαμ' ένα νόυμερο, γιατί τούς πούντους χάσαμε.
'Ετό περασμένο φύλλο μας καθένας ός πρόσδεη,
σαρανταπέντε 'γράψαμε άντι σαρανταέξη.

Ο Φασουλής κι' ό Περικλής, οι δύο φαφαλατάδες,
κάνουν 'στους νέους 'Ρπουργούς σπαρτακιάς κατάδες.

Α

Καλοσπερίζω μία ψυχή,
όπου τήν λην Τρικούπη,
κι' είναι κατάχρυση βροχή
και πανσοφίας κίουπι.

Όπως και πριν λαμπκοπξε,
Χαρίλαε λειοντάρι,
κι' άπ' τό μπαλκόνι σου σκορπξε
τούς λόγους μέ τό φτηράρι.

Πάλι πούζαρις σεβαρός
και κάνεις τόν γκιουλέικα...
ήλιθε τής δόξης ό καιρός
και 'σ'την βαλβίδα στείχ.

Σάν Πάππας, όπου συχωρεί,
ός μας συχωρογάρτι,
μά γίλα και 'σ'την Θεοωρή,
τόν όλοιο Βονακάρτη.

Κι' ίκείνος Συναγματικός
μή σκάξη και μη βριέη
εύδόκησε άδελφικώς
και σίνα νά συντρέξ.

Τρικούπη Συναγματική,
φωτιξ; και λαύρας άτι,
όπως κι' έμού του τενεκί
μά θείαι 'στό Παλάτι.

Τό κράτος σου νά προσκυνώ,
τήν πλειονοψηφία σου,
τό πρόγραμμά σου τό τρανό
και τήν παχητά σοφία σου.

Π. — Ποιός τόλεγε, Τρικούπη μου, 'Εγγλέξε μου Κεράλα,
πώς θά καθίσω 'γρήγορα 'στό στέροκο μας καδούλα;
'Ακούμη χθές έκρέμετο εις τήν 'Ελλάγ τό γένος
και 'σ'της κοιλιξίς μας βάζαμε τά σγιδιά σου μπλάστρι.
κι' έφουσκωνες κι' έφουσκωνες σάν νέσους γακπρωμίτες,
άλλά δέν ήταν τίποτα παρ' έν' άνεμογούστρι.

Και τώρα πάλι έρχεσαι μέ κεφαλή πρισμένη
και σείσαι και λυγίζεσαι μέ κόρδωμα και πάπο,
τά νία γεννητούριξ σου ό κόσμος περιμένει
κι' ήθιλα τό κεφάλι σου σάν 'Ηραιότος νά σπάσω,
νά 'δω άν θάβγη άπ' εκεί κανένα νίο τίραξ,
ή κούριος θάβγη μοναχά και καθαρός αίραξ.

'Ηλθες και πάλι, στόλισμα, τῆς Ρωμηοσύνης φέρει,
και καθ' Ἐγγλίζος ἄρχισε με τοὺς Ρωμηοὺς ἄμορε,
και τόσο Λορδοὶ πλάκωσαν ἐκ τῶν τετραπερατῶν
ἐμπρός 'στὴ Λορδούση σου νὰ χύσουν τὸν παρὰ των,
κι' ἴνας εισαίμας μὰς ἴσεται τὸν Τρίτη πέρα πέρα
κι' ἰγὼ μ'προστά σου σέρνομαι και λέγω σκαλησπέρα».

Καλησπериζω μιά ψυχή, ὅπου τὴν λὲν Σωτήρα,
κι' ἔχει καμῆλας πείσματα και θρόουτο χερκακῆρα.
καλησπериζω μιά ψυχή, ὅπου τὴν λὲν Πεντήσκα,
κι' εἶναι γυμάτ' ἢ κούτρα της με σχίδια μανίρικα,
καλησπериζω μιά ψυχή, πούχει σεντὰ γιὰ φόρους,
κι' ὁ Βασιλέας τῆς 'φώρας «κυβέρνα δίχως δρους».

Καλησπериζω μιά ψυχή, τῶν ἀριθμῶν πιθόρι,
πού τόσαις ἀναγκαστικαὶς κυκλοφορικαὶς ἔθρα,
ὅπου θὰ πρήξῃ τὸν Μπολι με μπόξ γροθιαὶς και μαπάτσαις
κι' οἱ πονηροὶ θὰ σκορπισθοῦν με δυνατὰ σπαλιόρα,
κι' ὄλαις θὰ πῶν ἀγχιώνοντας ἢ ὑπόλικαις συγνάτσαις.
ὅπου τάχυν τῶν πρόσωπο μὰς εἰδύχαν ὡς τώρα.

Δὲν μου ἀρέσει νὰ δώσω νέον
'στοὺς τοκογλύφους Ἐβραίους αἶμα,
λόγγην τῆς 'Φώρας θίλω τὸ βλέμμα,
κι' αἶμα τὸ χεῖλος τὸ ραδιόν,
και ν' ἀποθάνω θίλω ἐκπνέων
μ' ἕνα κανόνι πολὺ γενναῖον
τῶν Ἀγγλογάλλων και Γερμανῶν.

Μίαν ἡμέραν τῆς λέγω ε'Φώρα,
ποῦ νὰ ριζῶ γερὸ κανόνι...
εἶπα κι' ἐκίνην κλινη τὸ γόνυ
και με κντταξίς σιωπηλῆ,
μὲ τοῦ φουρνέλου σημαίν' ἢ ὄρα,
φιλῶ τὴν 'Φώραν και με φιλεῖ.

Φ.—Κυβέρνα δίχως δρους κι' ἐλίγγους Λὸ και Ροῦ,
κυβέρνα ὅπως θίλεις, κυβέρνα κουτουροῦ,
κυβέρνα με καινούριον προῦπολογισμῶ,
κυβέρνα και με' ἐλίγγους και με συμβιδιασμῶ,
κυβέρνα και με' Ὀρντοσιάν, με Ρότσιλδ και Βλαστουῖς,
και με' ἄλλους Τραπεζίτας ἀγρόστους και γνωστουῖς.

Κοιλιά μου κακμοῖρα και συμπαθητικῆ,
πάψε νὰ γουργουρίζεις κι' ἄς εἶσαι νηστικῆ...
ὅταν ὁ σὺρ Τριχοῦπης τὸ κράτος κυβερνεῖ
κανεὶς ποτὶ δὲν πρέπει νὰ λήγῃ πῶς πεινᾷ.

Ἵπως κι' ἂν κυβερνήσῃ μετὰ και ἄνευ ὄρων
σκίψε 'στου καθεστῶτος τὸν μίγαν δορυφόρον,
κι' ἂν τίποτα δὲν ἔχῃ καμμιὰ φορὰ νὰ τρῆς
ὁ λόγος του ἄς εἶναι τῆς πεινας σου γυατρῆς.

Ὁραῖον εἶναι νὰ περιβῶλῃ
τὸ μέτοπόν σου χρυσῆ ἀνάκλη,

ἄλλ' εἶναι θείον και κῆτι πλείον
τάς ἱπερκαίτας τσαλαπατῶν
τῶν δανειστῶν σου τῶν ψωραλιῶν
νὰ δίνης πίστι τοῖς ἱκατόν.

11.— Συμφορὰ!... τί κακό θὰ ἔξοπάσῃ!...
συμφορὰ!... κρῆ γῆ θὰ σκαπάσῃ
τάς πλλάς τῶν Ρωμηῶν ἱπερκαίτας
και τὰς ἄλλας ἀρχαίτας Βλακείας.

Βίρα, Λορδὸ, βατσέλο, τριπόνη,
ὅπως πρῶτα μὴν εἶσαι κουτῶς...
σ' ἰρεθίθη τὸ μάτι τοῦ Κόντη
κι' Ἵπουργοῖο δὲν 'πῆρε κι' αὐτός,
μὴ τὸν στίλιρς 'στὴ Λόντρα ἔξανᾶ
και γυριφῆ καινούρια λιανᾶ.

Και φῆμ' διελάλησε φευτῶρο και σιχαμῆνη
πῶς ὁ Σκουλοῦδης κι' οἱ λοιποὶ, πού τώρα οἱ καιμῆνοι
χωρὶς χαρτοφυλιτικο μετροῦνε τὰ σοκάκια,
κατέβασαν τὰ μούτρα των και σοῦ βατσουῖνε κακῆια.

'Ἄλλ' ὅμως στάκτη 'στὰ στραβὰ τοῦ φευτοκόσμου ριχίως,
πού λαχταρᾷ και τρίεται με τῶνα κι' ἄλλο ψίμμα,
και τοὺς 'μιλεῖς και τοὺς γελᾷ, κι' εἰς ἄλλους ἔτσι δειχνεῖ
πῶς τόσον εὐκαλα νερὸ δὲν γίνεται τὸ αἶμα.

Κρουρομλήματα 'στ' αὐτὴ και γαῖδεμμα 'στὸν ὄμο,
οὐδ' ὁ Σκουλοῦδης 'κάκῆισε, οὐδ' οἱ λοιποὶ σου φιλοῖ,
τὸ κόμμα ξαναφουῖντωσε, τὸ κόμμα 'πῆρε ὄρομο,
κι' ἄλαλα μένων και βουβὰ τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη.

Ἵν τοὺς βαπτισίς Ἵπουργοῖς, σοί, Κύριε, φωνάζουν,
ἄλλοῦδὲ δὲν λένε μῆτε γρῶ, μὴδὲ κρυφὰ γρινιάζουν.
Ἵνακ Μυλλορδὸ ἄν και οἱ δὲν τὸν ἀρίνουν ἔτσι
κι' ἂν 'στου Κουβέρνου δὲν βοῦτουν κι' ἐκίνοι τὸ γκουβεῖται,
ξέρουν ἀργὰ ἢ γρήγορα πῶς θάβλη κι' ἡ σειρά των
κι' εἶναι μεγαλ' ἢ πίστις των, μεγαλῆ κι' ἡ χαρὰ των.

Φ.— Προσκυνῶ σε κι' ἐξυμνῶ σε, σὺρ Χαρίλαε χρυσί...
ὄλοι πίστις και λατρεία κι' ἀρεσιῶσις πρὸς σὶ.
Ἵπιβαλλεὶς τὸ καθῆκον, ἐπιβαλλεὶς τὴν σιγήν
εἰς Ἀρχιεραῖας, Σιμοποῦλους, και 'στοὺς ἄλλους τοὺς στωμίλους,
κι' ὄδηγίς τοὺς ὄψασμῆνοὺς 'στου Κουβέρνου τὴν πηγήν
ὄς ποτὶ κι' ὁ Ἵλιέξερ εἰς τὸ φῆρα τὰς καμῆλους.

Προσκυνῶ σε κι' ἐξυμνῶ σε... ὄλοι στίκουν 'μπρός σου ντουῖρε
κι' ἀλαλάζουν ε' Ἄθε, Τοῖζαρ, τὲ σαλούταντ μοριτοῖρι.»
Ἵθε Καῖσαρ, μπάστα Καῖσαρ, φῶρα Καῖσαρ τῶν Καῖσαρων,
κάθισε τοὺς τοκογλύφους 'στὰ καπούλια τῶν γαῖδερων,
νὰ τὸ στρώσωμε 'στὸ ζεῦκι και νὰ 'ποῦμα εἰπ... ἰπουρα,
τοῦ Μεσογυγγιῶ πετάλι, αὐγοτάραχο, τοιπουρα.»

'Ἵλθεις κι' ἔφυγε τροχῶδη καθὲ κρῖσιως ἡ κρῖσις
κι' ἔσταμάτητες τὸν ἦλο κατὰ φαλαγγας Ἐλόν,
κι' οἱ χαχάμηδες Ἐβραῖοι τρελλαθῆκαν τῆς Λαρίσις,
Ἵββακούρ και Μαλαχίας, Νερβαλιε και Ζαδουλόν,

κι' ἐκινήθησαν πρὸς ὕμνον καθὲ λύρας αἱ χορδαὶ
σάν σου φώναξι τὸ Στίμμα εἰρὴς Λαζαρε περὶ.»

Ἔρθε Λαζαρε καὶ πάλι... τὸ σουδάρια σου πῆτα
κι' ὡς ἀπίστη κι' ἄλλη νεία ἀναστάσεως τρουμπίτα.
Ἰνα τί φραττουν ἔβη κι' ἄλι πέρουν τὰ βρονά ;
Ἰνα τί κι' οἱ δαισιταὶ μὰς ἐμιλίτσαν κινά ;
Σὺ, Τρικούπη, ἱπεράνη, σὺ, μονάχι μας γιαντρί,
καὶ θὰ πάρουν δια τέλος... μὲ, ὄσο, ἀλά τρί.

Ἦ κεφάλι σιδερίνο καὶ χοντρὸ καὶ ντιλικάτο,
προσκυνῶ σε κι' ἔξυμνῶ σε κι' ἐμπροστά σου γονατίζω...
μὲ μετάνοια, ὄσο μετάνοιας, τρεῖς μετάνοιας, μπούμ καὶ
καὶ ζαλλίζομαι καὶ τριμῶ καὶ θαυμάζω καὶ σαστίζω. | κάτω,

Σὺ καὶ μόνος Λῶτ ὑπάρχεις μὲς 'στὰ Σόδομα τὰ νεία,
ἄστιας, ἀγνός, ἀθῶος, καὶ γενναῖος 'στὰ γενναῖα,
κι' ἂν σωθῆ τὸ γένος τοῦτο θὰ σωθῆ πρὸς χάριν σου,
τοῦ δικαίου, τοῦ παγκάλου, τοῦ Ροῦδου Κολοσσού.
Ἄβε, Καίσαρ, καὶ κυβέρνα ὅπως τὴν κι' ἄνε δρων
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς Σοδομίτας, τὰ γομάρια τῶν Γομῶρων.

B'

Π. — Τὸν Νικολάχη ψάλλω τὸν Μπουριῶν,
τῆς Λειβαδίας καμάρη καὶ στολιδί.
Ἔβραψε καὶ σ' αὐτὸ τὸ παλληκαρι
νὰ δώσῃ ὃ Τρικούπης τραπαμένο,
ποῦ πρῶτο καὶ καλλίτερο παρλάρι
μῆσα εἰς τὸ μεγάλο Παρλαμένο.

Μπουριῶν Νικολάχη μὲ νταγκάντα
καὶ προκοπὴ μεγάλη κατὰ παντα
ὃ κόσμος κι' ἀπ' τὸ χέρι σου πισταίει,
ἀλλ' ἂν ἡμέρα ἔξαρ' ἀνατεῖλη
καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ σου τοῦ κατεῖθ
'στὴ Λόντρα σάν τὸν Κόντε νὰ εἰ στείλη,
μὴν τὸν ἀκούσης πρόθυμος σάν κύφρος,
ἄλλοιως καὶ σὺ, Μπουριῶν, θάσαι μπουφρος.

Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ προσβίσω
κι' εἴθε ν' ἀξιώθῃ νὰ σ' ἱπανιώσω,
ὅταν ἰδῶ καὶ σὺ, κύρ Νικολάχη,
πῶς τὸ νερὸ μὰς ἔκοφες 'στ' αὐλάκι.

Γ'

Φ. — Ζακυνθῖν Στεφάνου, γιὰ χαρὰ μας...
ατυχοῦμαι καὶ γιὰ εἰ τὸν ταμπουρά μας,
κι' ἐν μίση τοῦ σεισμοῦ καὶ τόσο βόγκου
ἀκούστηκαν, ἀφέντη μου, ντιλόγκου
τοῦ Ζακυνθοῦ βαρεὰ καμπαναρία
καὶ γίνεται κακὸ καὶ φασαρία.

Τὸν χαιρέτῳ... μεγάλο τῆνομά του !
μὲ δόξη στεφανώνεται ἀνθίμα

κι' ἐσπούδασε περὶ διὰ γραμμάτου
τοῦ Πάντοβας τὴν πρώτη Ἀκαδημία,
κι' ἀπ' οὐλα κατὶ νοῦβη, κατὶ ξέρι,
κι' οὐλους γιὰ καθὲ τί προσωδῶρι,
καὶ σάν κι' αὐτὸν μ' ὄνορο ἀβουκάτος
δὲν εἶναι ἄλλος δεύτερος 'στὸ κράτος.

Καὶ φιναλμέντε εἶναι μὴ τζόγχι
καὶ βίτσι δὲν ἔχει γιὰ τὰ λόγχι,
κι' αὐτὸ τὸ προκομμένο ἀρχοντόπουλο
ἐπῆρασε 'στὸ εἰκοχ τὸν Σιμόπουλο,
καὶ λίνε 'στὸν Ἀνάργυρο «τραμάρη σου
καὶ συφροῖλα μὲς 'στὴν καλαμάρα σου,»
κι' ἔκειθ μὲ τῶ κομμένας τοῦ στερουγιάς
γυρίζει, μορὶ μάτσια μου, τῶ ρουγιάς,
κι' ὃ δόλλος ὃ Ραῖσις χαντακώθηκε,
ὅπου κι' αὐτὸς 'στὰ ζήτω ξεσθερκόθηκε.

Ἐπεράει, Στεφάνου, μὲ τάστια
κι' ἔκειθ τὸν ἄλλο Στίμμα Δρακούμη,
καὶ πάει μὲς ἕψηλ διπλωματία,
ὅπου παρφουσκώνει σάν τουλούμι
μ' ἔκεινη τὴν ἕψηλ καπελαδούρα του
καὶ μ' οὐλή τὴ χυτὴ κερρατοῦρα του.

Μιράκιο κι' αὐτὸ... νὰ βῆξι ξεστῆρι
μὲ ὄσο χαρτοφυλάκια 'στὸ χέρι,
καὶ νάσαι διπλωμάτης λιμακόρος
καὶ τῶ Δικαιοσύνης πρεφισόρος.
Καθε Σγαρίλο ἔτσι τὸν ἐπιπάζεις
κι' ἂν νιγάκα κονοσάτο δὲν σκαμπάζεις,
γιὰ ν' ἀπαντῆς εἰ καθὲ Καγκελάρι
ἀγόρασε χωρὶς νὰ μετανοήσης
τῶ Κρούσκας τὸ χοντρὸ Βοκαβολάριο
κι' οὐλα γιγμά τὰ τέριμα θὰ νοῦσας,
καὶ σὺ γιὰ καθὲ τι θὰ πάρης καθό...
σοῦκα πολλὰ, καὶ τάρ', ἀφέντη, σιαῖθο.

Δ'

Π. — Ποιὸς εἶναι τοῦτος ποῦ πηξᾷ μὲ κεραυνὸς στὸ χέρι ;
ὃ Μπουμπουλῆς, ὃ Μπουμπουλῆς, θαλασσινὸ ξεστῆρι,
ποῦ τῆνομά του μοναχὰ βροντᾷ καὶ μπουμπουνίζει,
ποῦ πρὸ καιροῦ τὸν τρῶμαξὴ θαλασσία πλάσει,
κι' ὅταν τὸν πιάσῃ τὸ μπουρὶ τοῦς πόντους δαιμονίεις
κι' ἀπάνω κάτω ἔρχεται ὃ πάτος τῆς θαλάσσης.

Δὲν θάσαι τῶρα, Μπουμπουλῆ, σάν πρῶτα τρικυμία
γιατὶ καὶ κατὰ θάλασσαν θὰ γίν' εἰκονομία,
κι' ὃ Λόρδος καθὲ Μοῖρα μας θὰ δίσῃ μὲς 'στὸ μῶλο
κι' ἄμμορος θάσαι Ναυαρχος χωρὶς κανένα στόλο.

Μὰ σὺ μπουμπουνίζεις βαρεὰ καὶ βλίπεις μὲ τὰ κιάγχι
τὸν Ἄβελαν, τὸν Σίμουρο, καὶ τόσαις τελεθῆθραϊς,
καὶ σάν χερσαῖος Ποσειδῶν ζαπλῶνυ 'στ' ἀκρογῆλια
μὲ τῶν κυμάτων τοῦς ἀφῆρος νὰ κᾶνης μπουμπουλῆθραϊς.

Κι' όταν ἤχησῃ, Μπούμπουλη, 'στό πέλγος φωνή :
 αάπ' ἄκηρ σ' ἄκηρ χαλασμός, κτυπάτε, παλληκάρια,
 σκυλόνις τους δανειστάς μί καραβιού σκονί
 και ρίξε τους νά κάνουν μπλούμ και νά τούς φῶν τὰ ψάρι.

E'

Φ. — Καλότυχα τὰ γράμματα καθένος ἄς τὰ 'πῆ
 μί σένα τὸν Καλλιερνῶ, λογάδα τσιλεπῆ,
 ποῦ κι' εὐπατρίδη ντισταγκί τῶν 'Αθηνῶν σί λίνε
 κι' ὁ σὶρ Τρικοῦπης χάνεται μ' αὐτοῦς τοὺς εὐπατρίδας,
 κι' ἂν εὐπατρίδης ἀληθῆς δὲν εἶσαι νότα μπίνε
 τῶν 'Γουργιῶν εὐκόλα δὲν βλέπεις τὰς βαλβίδας.

Μέλι τὰ χεῖλή σου σκορπὸν ὡς τὰ ζαχαροκάλαμα,
 ἔχεις και μιά σεμνότητα πραγματικῶς παλαιά,
 εἶσαι σὰν κόρη 'ντροπαλῆς κι' ἕνα κομμάτι μάλαμμα
 ὡπᾶν κι' αὐτὰ ποῦ 'βρίσκονται μίς 'στὴν Καλλιερνία.

Κι' ἂν ρῆτωρ λέγεται δεινός, μὰ νὰ 'μιλῆ δὲν θέλει
 και βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του τὰ λόγια μί τσιγκέλι,
 και δάχνει πῶς ἡ σιωπῆ ἂν κόσμον 'στὴν γυναίκα
 φέρη μονάχα μιά φορὰ, 'στὸν ἄνδρα φέρει δέκα.

C'

Π. — Τί πατινάδα και γι' αὐτὸν τὸν Τσαμαδὸ νά κάνω ;
 πέρσο τὸν ἐτραγουδῆσα και μί τὸ παραπάνω.
 Και τώρα μ' ἔλους εὐχομαι τὰ νία μας Κουβίρνα
 νάσαι σιδερόκεφαλα μί σιδερίνις στέρνα,
 κι' ἡ δόξα νὰ τὰ τραγουδῆ και νὰ τὰ στεφανῶνῃ
 ὡς ποῦ τὸ προσδοκῶμενον ν' ἀκούσομεν κανόνι
 και μί τὸν Θρόνον κρᾶζομεν και μί 'δλους τοὺς Συμβούλους ;
 εὐνὴ ἀπολύεις, Λόρδε μας, τοὺς δανειστάς τοὺς μούλους.»

Ὁ Λόρδος διατάγματα σπάρνει
 κι' ὅλα τὰ βρωμοφαίντιγγ ἀκυρώνει.

'Εγὼ, Τρικοῦπης κραταῖος, ρεπουμπλικάνος τίως,
 ὁ πρώτος ὁ Χαρίλαος, ἀλλὰ κι' ὁ τελευταῖος,
 ἔλιφ τῆς ἰσχῦος μου Πρωθυπουργός τοῦ κράτους,
 ἀντικονσουλτικῶς πατάσων ἑπαράτους,
 ἕνα γωσπὸν διατάγμα τῶν Στέμματος σπάρνω
 και τὰ εἰσπράζει εἰς χρυσὸν ἀμίσιως ἀκυρώνω.

Ὁ Βασιλεὺς μου 'φώναξε ακυβίρνα δίγως ὄρους,
 κι' ἐγὼ τὰς ἄκρας μὴ φιλῶν Βασιλικῆς ματικῆς
 μὲ μιά πετιὰ μου ἀκυρῶ συμβάσεις διαφόρους,
 νόμους ἀγράφτους και γραπτους και διεινῆς συνθήκας.
 Κάτω τὰ φαίντιγγ και τὰ σκρίπ, και τῆς Αὐλῆς τὸ σμῆνος
 ἄς 'δῆ πῶς εἶμαι Ρισιλιῆ και νίος Μαζαρίνος.

Λογαρχισμὸ γιὰ τίποτα μηδὲ 'στὸ Στέμμα δίνω,
 κανεὶς μὴ βγάλῃ τσιμουδιά, κανεὶς μὴν ἐμιλῆ,
 κι' ἔπειτος ἀπειράσιον ἐξάπαντος νά γίνω
 κρᾶτος ἐν κράτει, Βασιλεὺς ἐν ἄλλω Βασιλεῖ.

Τρομάξετε, λουράξετε, ζαρῶσετε ταῦτὰ σας...
 ἄκυρα τὰ λιμπρέτα σας, ἄκυρα τὰ χαρτὰ σας.

Κάτω τὰ φαίντιγγ και τὰ σκρίπ... ἰγῶμαι τὸ Παλατι...
 σας ἔσπασα, σας ἴσασα, σας ἔπραγα τὸ μᾶτι.
 Τιτίλειστα... τὸ ζήτημα ὀριστικῶς ἰλύθη
 κι' ἄντι νὰ λείγουν τοῦ λοιποῦ τῶν Αὐλικῶν τὰ πλῆθη:
 «Βασιλικὴ διαταγῆ και τὰ σκληρὰ δέμνια,»
 θὰ λέν «Τρικοῦπη προσταγῆ και σκρίπ ἀκυρωμένια.»

'Εγὼ μὲ τῆς φοβίρας σας καθόλου δὲν ἰδρώνω
 και ὄς του νόμους καταργῶ και φαίντιγγ ἀκυρώνω.
 'Ενώπιον τοῦ Στέμματος ποτὲ δὲν θὰ λυγίσω,
 ἰνῶφο δὲ 'στὰς φλίβας μου Μυλλῶρων αἶμα ρισί
 θὰ καταργῶ, θὰ καταργῶ, ὡς ὄτου καταργῆσω
 και τῆς 'Ελλάδος τὰ παλὰ και τὰ καινούρια χρεῖ.

Κι' ἐγὼ Αὐθιγγῆ ὅπως σὺ, ἀνεύθινα Αὐθιγγῆ,
 τῆς σῆς Μεγαλειότητος πετῶ τὰ ντοκουμέντα,
 κι' ὅσα χαρτὰ σφραγίζονται μί τὴν 'ὀκί μου βούλα
 αὐτὰ θὰ λήγῃ ἔγκυρα ὁ κόσμος ἀπαξάπας,
 ὅλα δὲ τᾶλλα τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνονται μιά βούλα
 κι' ἂν ὑπογράφεται σ' αὐτὰ φαρῶς πλατύς κι' ὁ Πάππας.

Κι' ἐγὼ πορφόρας ἐρυθρᾶς και Στέμματα θὰ βάλω,
 ἂν δὲ Μανώλη μ' ἔλεγαν, ὃ δούλο μου Αὐθιγγῆ,
 κατὰ τὸν Πτωγοπρόδρομον θὰ ἦμου δίγως ἄλλο
 'Εμμανουήλ καρβασιλεὺς κατὰ σαρανταπέντε.

Ἐὰς ὀλέγεις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει και τί λάμπει ;
 ποῦ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυρισωτισμῖνο,
 ἵπου καθένος λαχαρὰ και θίλει μέσα νᾶμπη
 νὰ κόψη χεμινιατικὸ κοστοῦμο νεφερμένιο ;
 'Αἰδοσπούλων λέγεται Κατάστημα θαυμάσιον,
 ἵπου νομῖζει 'Αγγλικὸν πῶς βλέπει ἰργαστάσιον.
 'Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσῆ φωτωχυσία,
 ἵκει και νία συλλογῆ λαμοδετῶν πλουσία,
 κι' ὀμβρίλλαι πεικιλόσχημαι και πάντα τᾶλλα εἰδη,
 ποῦ τὰ κυτᾶζων γαζόντες και Παριζιᾶνοι πούρσι,
 ἵκειν δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπιτικῆς φλαλλίδι
 κάνει τὸν ἴσο πρὸ κομῆ και ντῶρο τὸν καμπόρη.

Συγγαίρω τὸν 'Αντῶν τὸν Παππακρυμακόπουλο,
 τὸν ἕμπερον τοῦ Πύργου και πρῶτο λιβεντόπουλο,
 ἵπου μ' εὐγὰς οἰκίαν και φιλικὰς προσρήσεις
 ἠραβηθισθη κόρην ὀρᾶσαν τῆς 'Αμφίσις,
 τὴν 'Ὀλγαν Πιτροπούλου, τὸν κοριτσιῶν κμαίρι.
 κι' εἶθε χρυσὸ νά γίνου ὀρήγωρα ζευγάρι.

Τὴν αἰρεὶν δὲ πωληθῆ μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων
 ἕνα περιγράφτων βιβλίων τῶν αἰώνων,
 ἵπουν 'Ἐξ ὀριστοῦ τῆς Γ' ἡ σ, ποῦ εἶναι μιά τρομάρα,
 κι' ὅπως δὲν πᾶρῃ ἀπ' αὐτὸ θὰ κᾶνῃ κουταμάρα.
 'Ἐκαστον ταῦχος μοναγὰ δέκα λεπτὰ τιμάται
 και πᾶρετὶ τὸ, βρὶ παιδιὰ, και νὰ μὲ βλαστημάτε.

'Ἐ τοῦ ντοκουραῖου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὀδῆς τοῦ Προαστειῶν κοινοῦτος πολίης.